

INHOUDSOPGAVE:

Februari 1976.

Binnenkort verschijnt:

Raport van een onderzoek naar de boerenbeweging van Hunan, Mao Tse-tung.

Nog verkrijgbaar:

Rode Brigades, theorie en praktijk van de stadsguerilla in Italie.

Al deze uitgaves kosten f 2,50

Dit is exclusief f 1,- verzendkosten.

Te bestellen door overmaking van f 3,50 op giro nr. 3348958 van het M.S.K.

Voorwoord.	pag. 2
Inleiding.	pag. 4
Artikel I. uit een uitgave van het aktiekomité rode jeugd, 31 oktober 1968, nr. 1	pag. 7
Artikel II. van protest naar verzet rj-krant nr. 1, zomer 1970	pag. 8
Artikel III. voorwaarts 5, september 1971	pag. 16
Artikel IV. rode jeugd 1966-1970 1970-1973 uit voorwaarts, november 1973	pag. 39
Artikel V. revolutionair volksverzet nederland rj-stadsguerillacahier nr. 1 augustus 1972.	pag. 52

VOORWOORD.

Het marxisties scholingskollektief heeft gemeend om het tweede nummer van haar blad "Over de gewapende strijd" geheel te wijden aan de theoretiese ontwikkelingen in Nederland over het gewapende verzet tegen het kapitalisme en de stadsguerilla. Theoreties zijn deze ontwikkelingen voorāl afkomstig van de marxisties-leninistiese Rode Jeugd, van oorsprong een militante jeugdorganisatie, die het geweld op de straat niet schuwde. Van het begin af aan, vanaf haar oprichting in 1966 tot haar opheffing in 1974, onderscheidde zij zich sterk van de andere ML-organisaties. Een verwijdering die haar hoogtepunt vond in een hetzeachtig artikel in de Rode Tribune, het lijfblad van de intellektualistiese Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland van eind '72 en begin '73. De Rode Jeugd heeft meer betekend voor de theorievorming van het Marxisme in Nederland, dan alle andere, traditionele groepjes. Rode Jeugd onderkende de eigen bijzondere positie van Nederland en West-Europa, en kwam in de jaren dat ze actief was geleidelijk tot de konklusie, dat traditionele opvattingen en verstarde methodes karikaturen geworden waren van de revolutionaire beweging. Een nieuwe strategie en methode moesten gevormd worden in de strijd tegen het kapitalisme en imperialisme. Het marxisme-leninisme scheppend toepassen betekende volgens de Rode Jeugd de dialekties-materialistiese methode toepassen in de analyse van de objektieve omstandigheden van het Imperialisme en de byzondere omstandigheden van Nederland binnen het gehele stelsel. En vanuit deze analyse diende een aangepaste praktijk ontwikkeld te worden. Als enige groep uit het ML-kamp durfde Rode Jeugd het te wagen om het geweld uit het stoffige theoriepakket te halen, en prakties ter discussie te stellen, als wezenlijk onderdeel van de marxisties-leninistiese ideologie. Het zeer konsekwent naar voren brengen van haar standpunt

voerde de Rode Jeugd naar het kamp van de gewapende linker vleugel: de stadsguerilla. Vanaf het moment dat de Rode Jeugd gewapende akties in Nederland voorstond, zijn er een aantal akties uitgevoerd. Niet alle akties, voorname-lijk bomaanslagen, zijn door de Rode Jeugd zelf uitgevoerd. Een aantal groepen zijn duidelijk door de Rode Jeugd geïnspireerd geraakt. Van deze kommando-akties zijn er twee duidelijk het noemen waard, nl. de Philips-Griekenland Aktie groep en Het Revolutionair Volksverzet Nederland (RVN). Beide organisaties hebben een aantal akties uitgevoerd. Beide organisaties be-riepen zich op de politieke lijn van de Rode Jeugd. Het is niēt onwaarschijnlijk dat kader-leden van de Rode Jeugd betrokken waren in deze kommando-organisaties, die militair en organisatories volledig autonoom waren. Van alle drie de groepen is weinig overgebleven. Rode Jeugd heeft zich opgeheven, nadat bleek, dat de organisatiestructuur onbruikbaar was geworden en dus niet overeen kwam met de politieke doeleinden. Van beide andere groeperingen is niets meer vernomen.

Toch kunnen de lessen van de Rode Jeugd belang-rijk zijn. Dankzij de medewerking van enige ex-Rode Jeugdliden hebben we de belangrijkste geschriften van van de Rode Jeugd, als mede haar interne dikussiестukken, uitgebracht in het blad "Voorwaarts", door kunnen nemen. Van de oude RJ-mensen konden we deze stukken vrijelijk publiceren. Er was echter wel de eis aan verbonden, dat er geen namen van ex-Rode Jeugdmensen genoemd zouden worden, en dat er geen gedetailleerde geschiedenis van de Rode Jeugd geschreven zou worden, omdat deze teveel zou samenhangen met bepaalde personen, die nog actief zijn. Aan deze eis hebben wij gevolg gegeven. Wij hopen dat de diverse met zorg gekozen stukken een beeld geven van een ontwik-keling en een aktieve discussie, die zich in

Nederland afgespeeld heeft en nog afspeelt. Wij hopen dat deze artikelen een bijdrage kunnen betekenen om de vastgelopen diskussie te doorbreken. Hopelijk kan het voor de mensen die deze stukken actief bediskusiëren een stimulans zijn te werken aan een nieuwe praktijk in Nederland.

Marxistisch Scholingskollektief.
MSK.

INLEIDING.

Als ex-lid van het landelijk bestuur van de voormalige Rode Jeugd, heeft de redactie van het MSK mij gevraagd, enige inleidende woorden voor deze brochure te schrijven. Ik wilde dit doen onder de voorwaarde, dat ik geen nabeschouwing hoefde te schrijven. Ik denk liever vooruit, met de lessen van het verleden welliswaar. Daarom vind ik de uitgave van Rode Jeugd geschriften op dit moment een goede zaak. Een goede zaak in een tijd dat we een enorme stagnatie kunnen konstaten op het gebied van de praktijkvorming en de theorievorming. We zien een steeds vergaande neergang van de linkse beweging, in een situatie dat de sociaal-democratie haar hervormingsbeloften niet waar kan maken en overgaat tot internationale repressie afspraken.

Daarom is het goed om de fouten van de Rode Jeugd te analyseren, en er voor te waken, dat deze fouten niet steeds opnieuw gemaakt worden. Het steeds opnieuw maken van dezelfde achterhaalde en stompzinnige fouten is volgens mij een van de subjektieve oorzaken, dat er in Nederland niets ontwikkeld wordt op het gebied van de theorievorming. Laat staan dat er een duidelijke praktijk ontwikkeld wordt.

Ik hoop dat er een aantal kameraden zijn, die de moed ontwikkelen om iets uit de gemaakte fouten te ontwikkelen, te leren en gaan onderzoeken waarom Nederland op Internationaal ter-

rein een paradijs van kapitalistische rust blijft. Mijns inziens ontbreekt het bij de kameraden op dit moment aan een fundamenteel inzicht in de structuur en de ontwikkeling van het imperialisme op wereldschaal.

De Rode Jeugd heeft geprobeerd deze stagnatie in de theorievorming te doorbreken. Dit blijkt uit diverse van haar geschriften. Voor een deel is zij hierin geslaagd. Vooral aan de Rode Jeugd is het te danken, dat er in Nederland een discussie is ontstaan over een nieuw politiek concept. De hele ontwikkeling van de Rode Jeugd gaf de noorzaak van een duidelijke strategie voor West-Europa aan. Al haar geschriften stralen de noodzakelijke behoefte van een nieuwe strategie uit.

Het hoogtepunt van deze ontwikkeling vormde mijns inziens de discussie binnen de Rode Jeugd in 1971 tussen de nieuwe linksen en de traditionele ml-ers, die kost wat kost bleven vasthouden aan hun traditionele massalijn.

In deze tijd werd er vanuit de militante groep een discussiestuk aangeboden. Dit stuk zou men een proeve van een nieuw politiek concept kunnen noemen. In dit discussiestuk (Voorwaarts 4 en 5) werden een aantal brnaden vraagstukken op tafel gelegd, die tot op de huidige dag aktueel zijn voor de vorming van een revolutionaire beweging. Dit geschrift moet men beschouwen als een essencieële bijdrage in de marxisties-leninistische theorievorming. Vrij uniek voor West-Europa, omdat de traditionele linkse beweging het verkeest in de stofnesten van het verleden te hangen en konkrete ervaringen van strijd tot universele dogma's te verklaren. Deze stagnatie in de theorievorming, die tot een soort ouderdomsziekte van het kommunisme geworden is, zet zich uiteraard door in de organisatievorming en de partijopbouw. Waar alle ml-groepjes zich de laatste jaren tot de enige en echte partij uitgeroepen hebben en zeggen deze partij op te bouwen volgens de onvervalste principes van Lenin, laten ze

zien in hoeverre ze meegesleept worden door de bolsjewiseringssmythe. Al deze groepjes zijn druk doende zich om te vormen volgens de oude principes zonder zich af te vragen of er een objektieve noodzaak is voor een dergelijke partij. Er wordt bijvoorbeeld niet nagegaan wat het doel is van een "illegale" partij; de verhouding van de legaliteit en illegaliteit is nog slechts een vraagstuk van de burgerlijke legaliteit. Als zodanig zijn deze partijtjes allemaal karikaturen van de partij van het proletariaat, die in en door de strijd gestaald worden. De nieuwe "arbeiderspartijen" geven slechts de behoeften aan van enige wildgeworden kleingurgers, door de bourgeoisie wegens onbekwaamheid uitgespuwde intellektuelen, die zich gedragen als een bourgeoisie onder de linksen niet met de bedoeling een socialistiese maatschappij te kreëren, maar de leiding van deze partij te vervangen door een nieuwe leiding: de partij van het proletariaat zonder het proletariaat. De revolutie heeft geen behoefte aan deze helden, aan een nieuwe bourgeoisie!

* Uit een uitgave van

31 oktober 1968
Nummer 1.

-Aktie-komité-

" RODE JEUGD "

afd. Eindhoven

* JULLIE VECHTEN OP JULLIE MANIER EN WIJ VECHTEN
OP DE ONZE:
WIJ VECHTEN ALS WIJ KUNNEN WINNEN EN VERDWIJNEN
ALS WIJ HET NIET KUNNEN. (kameraad Lin Piao)

Publikatie aktiegroep Rode Jeugd Eindhoven .

De uitgaven van dit blad zal men moeten zien als onderdeel van een revolutionair aktieprogramma, dat is opgezet door de Rode Jeugd en dat nu stap voor stap in praktijk wordt gebracht. Dit in tegenstelling tot andere zgn. "revolutionaire" groepen, die het alleen bij een aktieprogramma laten en waarvan de voornaamste bezigheden bestaan uit uitstellen en uitstellen en nog eens uitstellen. Zo is dan in Nederland het verschijnsel ontstaan van de "vrije-tijds revolutionair". Karikaturen, waarvan de reaktionaire pers zich opgetogen meester heeft gemaakt en die in radio, TV, en pers terecht belachelijk worden gemaakt. Het zijn deze groepen en figuren, die zich ijverig bezighouden met vergaderen, het opstellen van memorandums en het eerbiedig aanbieden van verzoekschriften, om niet te vergeten het DEMONSTREREN. Het beheerst en vooral beschaafd protesteren volgens de richtlijnen, opgesteld door politie en burgelijke autoriteiten.

De Rode Jeugd die in Nederland optreedt als de enige konsekwente, revolutionaire organisatie zal haar aktieprogramma WEL afwerken. Fase voor fase, zonder acht te slaan op intimidatie en reaktie. Als revolutionaire marxisten-leninisten beschouwen wij het als onze plicht de beledigingen en uitdagingen van het imperialisties kapitalisme met ALLE middellen te beantwoorden. Wij zullen overgaan tot gerichte en direkte aktie, tot de laatste sporen van het kapitalisme en fascisme uit de gemeenschap zijn verdwenen en de kommunistiese maatschappij werkelijkheid is geworden.

II

VAN PROTEST NAAR VERZET

Uit: "Rode Jeugdkrant nr. 1",

Zomer 1970.

Het is nog niet zó lang geleden dat de buitenparlementaire oppositie in Nederland nog als vanzelfsprekend vereenzelvigd werd met het protest tegen het etablissement. Een denk- en handelwijze die vooral onder enkele politieke partijen en oppositiegroepen binnen de politieke partijen nogal verbreid is. Vooral PSP, PPR en Nieuw Links laten graag dat geluid horen. Maar ondanks goed- of afkeuring door de "linkse" oppositie in het parlement en los van deze partijen, tenminste zonder een duidelijke vaste binding, heeft de protestbeweging tijdenlang de BPO beheerst en het karakter ervan bepaald. Maar het schijnt nu dat de overheersende positie van het protest afgelopen is of een aflopende zaak is. Deze beweging die beheerd werd door karikaturale socialisten van het bekende pacifistische en ethies verontruste slag, compleet met pijp, sandalen en geitewollen sokken, heeft haar functie vervuld, haar tijd gehad. De achterkant, bestaande uit hippies protesterende studenten, politieke daklozen en sensatiezoekers, deze hele meute van verdwaalde en zoekende jongeren is voor een groot deel tot het besef gekomen dat ze in een doodlopende weg terecht zijn gekomen. Een weg met dezelfde hindernissen, die jammer genoeg niet uit zichzelf weggaan, zich steeds herhalen in dezelfde onverbreekbare volgorde. Langzaam aan en gedwongen door de uitzichtloosheid van het protest, het gebrek van visie, van haar koplopers, zijn deze jongeren andere wegen, andere middelen gaan zoeken, en is het aksent van de buitenparlementaire oppositie (BPO) eerst haast onmerkbaar, maar nu steeds nadrukkelijker verschoven van protest naar verzet.

RESULTAAT

De resultaten van het doorbrekende nieuwe image van de protestbeweging is al te zien; er stroomt nieuw bloed in de BPO, gevormd door het meest

radikale gedeelte van de jeugd. De werkende jongeren beginnen zich steeds nadrukkelijker te manifesteren. Deze structuurveranderingen binnen de BPO, de verschuiving van protest naar verzet is niet ontstaan van het ene moment op het andere. Geen plotselinge omslag van kwantiteit in kwaliteit, maar is het gevolg geweest van een moeizaam en langdurig proces van externe en interne tegenstellingen. Een proces dat prakties tegelijkertijd ontstaan is als de de geboorte en opbloei van het protest. De interne tegenstellingen kwamen vooral scherp en duidelijk naar voren toen bleek dat spontaniteit aléén niet voldoende was om het kapitalistische stelsel aan te tasten. De protestbeweging was van het begin af aan geen homogene groep, en kon het ook niet zijn omdat zij, evenals in de andere geïndustrialiseerde landen, was opgekomen als een idealistische beweging, die zich op ethiese motieven afzette tegen het kapitalisties systeem. Zonder ook, dat men zich er rekenschap van gaf, dat, wilde men het kapitalisme fundamenteel veranderen, een gedisciplineerde organisatie met een ideologie, die gebaseerd is op de klasseverhoudingen en de klassenstrijd, beslist noodzakelijk is, wil men tenminste resultaat boeken. De hele beweging was en is gebaseerd op een vrijblijvende spontaniteit. Wat in het begin haar grote sterkte was, het elan en de bewogenheid, werd in een later stadium, toen deze twee factoren hun stootkracht verloren hadden, haar ondergang. Een ondergang die geïllustreerd wordt in het vastlopen van de Vietnam-akties, de kraakakties, de demokratiseringsakties en het failliet van de PPR en de PSP. Een uitweg tracht men nog te vinden via de kabouter-beweging, de erfgenaam van Provo. Lood om oud ijzer. Dit zijn de interne zwakheden.

De externe openbaarden zich, toen het protest gekonfronteerd werd met de kapitalistische onderdrukkingsmachine, die gekenmerkt wordt door het harde en dikwijls beestachtige optreden van politie en justitie, tegen wat in de regel zeer vreedzame akties en bijeenkomsten waren. Verder de starre en onwillige houding en het onvermogen van de autoriteiten.

VUIST.

Deze tegenstellingen en zwakheden hebben er niet weinig toe bijgedragen, dat een gedeelte van de beweging zich radikaliseerde en tot het besef kwam, dat men zich ideologies moest wapenen tegen het kapitalisme, en dat men een vuist moest kunnen maken, wilde men wat bereiken en dat men zich hecht moest organiseren, om niet onder de voet gelopen te worden door de huurlingen en kollaborateurs van het kapitalisme. Vanuit dit besef, vanuit de tegenstellingen en de mislukkingen en door de bestudering van de ideologie van het marxisme-leninisme, zijn er nieuwe groepen ontstaan, en heeft zich een nieuwe beweging gevormd, die evenals in andere landen, zoals Duitsland, Frankrijk, Italië en de USA zich hebben ontwikkeld van protest naar verzet. Van afgesloten elitaire groepen tot de gewapende en strijdende voorhoede van het proletariaat. Zij zijn ideologies geschoold in het antagonisme van het kapitalisme, de theorieën van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tse Tung. Slecht en gedeeltelijk illegaal georganiseerd, vanuit de noodzaak direkte strijd te moeten leveren met het kapitalisme. Kumulerend in de geweldadige revolutie van het gewapende volk, dat het kapitalisme zal vernietigen, om zodoende de voorwaarden te scheppen voor de opbouw van een socialistiese staat.

VERZET.

Het schijnbeeld van protest- en kabouterbeweging, van de sluipende, de zachte, lieve revolutie, wordt door de ML-verzetsbeweging resoluut van de hand gewezen, als een uitnodiging om zelfmoord te plegen, of om je te laten inkapselen, inkorporeren, te kol-laboreren met het misdadig kapitalisme. Een voorbeeld hoe in Nederland werkende jongeren zich ontwikkelden en zichzelf radikaliseerden van protest naar verzet, geeft de Rode Jeugd te zien.

Aanvankelijk gegroeid als reactie tegen het CPN-revisionisme en het zich afzetten tegen de burgerlijke maatschappij, vond een gedeelte onderdak bij Provo, de eerste protestbeweging van enige omvang. Binnen en rond Provo ontwikkelden zij een kritiek tegen het establishment tot kritiek op hun eigen kritiek. Men begon intensief Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tse Tung, vooral Mao, te bestuderen en ontwikkelde een uitgesproken anti-kapitalistische houding, gebaseerd op het revolutionaire denken van Mao Tse Tung. Het gevolg was dat men zich organiseerde in wat nu Rode Jeugd is. Van meet af aan werd getracht de protestbeweging te radikaliseren. en duidelijker te politiseren. Vele harde konfrontaties met de politie en het kapitalisme waren het gevolg. Arrestatie, veroordelingen en ontslagen. Doordat de R.J. zich afzette tegen het niet fundamentele protest en een anti-kapitalistische beweging probeerde te ontwikkelen, werden in het begin enige successen behaald, het vormen van nieuwe afdelingen en radikalisering van bestaande groepen, wist de R.J. toch niet die organisatiegraad en dat politieke nivo te bereiken, die noodzakelijk zijn voor een ML-organisatie die verzet pleegt. De oorzaken hiervan moesten gezocht worden in de erfenis

en de meegenomen besmetting van de protestbeweging.

FOUTEN.

Vele fouten die vroeger gemaakt werden, werden niet of onvoldoende bestreden. De vrijblijvendheid, hoewel minder als vroeger, was toch nog irriterend aanwezig. Een andere rem was een zich te langzaam vormend kader. Met deze moeilijkheden en beginfouten kampte iedere afdeling, tot men er toe overging, een strenge discipline, een grotere theoretische kennis en gerichtere activiteit te ontwikkelen. Vele leden verlieten daarop de R.J. of werden geroyeerd, de meesten vielen terug in de opkomende sub-kultuur of op de kabouterbeweging. Dit bracht een ernstige terugslag met zich mee in praktische alle afdelingen. Enkele verdwenen zelfs helemaal uit het beeld. Een tijdelijke stopzetting van de buitenactiviteiten was een van de ernstige gevolgen. Na deze moeilijkheden te boven zijn gekomen, is de situatie nu zo dat het patroon van een ML-verzetsorganisatie duidelijk in de RJ te herkennen is, een ontwikkeling die zich nu krachtig en onweerstaanbaar doorzet. De geschiedenis van de RJ-afdeling Eindhoven, tenslotte, kon als voorbeeld gelden van een protestactiegroep die radikaliseerde naar een ML-verzetsgroep. Ook hier in het begin een actiegroep die mikte op de spontaniteit en de verontrusting bij een groeiend aantal jongeren over de Amerikaanse agressieoorlog in Vietnam. Gevolg: deelname en organisatie van verschillende demonstraties, het verstrkken van informatie waarbij het zwaartepunt op Vietnam en China lag. Daarnaast ML-scholing die matig bezocht werd. In deze periode kwamen ook al verschillende botsingen met politie en autoriteiten voor. Deze bereikten een kritiek punt toen de RJ samen met de SVB een protestdemonstratie

hield tegen Philips, die een nieuwe vestiging in Griekenland geopend had.

KEERPUNT.

Deze aktie werd het keerpunt, hier, terwijl de politie honden en een knokploeg van de Philips-bewakingsdienst instelde, hier, en op dat moment werd ons duidelijk, dat ons een lange en bittere strijd te wachten stond, als wij het kapitalisme werkelijk zouden willen aantasten en ons niet meer eenzijdig zouden bezighouden met vrijblijvende solidariteitsakties met de derde wereld, die zij het nauwelijks, toch nog getollerreerd werden. In een direkte konfliktsituatie toont het kapitalisme haar gewelddadige karakter tegen de arbeidersoppositie, overal zonder enige uitzondering. Hier of in de derde wereld, veelal zal zij met geweld en intimidatie, haar uitbuitings- en vervreemdingssysteem proberen te handhaven. Toen brak bij ons het besef door, dat, wilden wij inderdaad het kapitalisme vernietigen, strijd onvermijdelijk zou zijn en dat solidariteit met de derde wereld alleen niet voldoende kon zijn. De tijd van het daadwerkelijke verzet, de sabotage en de illegale organisatie kondigde zich met vechtpartijen rondom het Philipsbeeld aan. Sindsdien is na een grote heroriëntatie de Rode Jeugd aan de konfrontatie begonnen. Het eerste obstakel dat zich uitdrukkelijk aankondigde en dat uit de weg moet worden geruimd, is de politie, de handlanger van de onderdrukkers.

VARKENS.

Voorlopig is de RJ nog in een harde konfrontatie met deze varkens gewikkeld. Verschillende kameraden zijn gearresteerd of worden door de varkens bedreigd. Ondanks hard optreden en intimidatie is ze het niet gelukt de afdeling

uit te schakelen. Integendeel, zij organiseert zich nog hechter en haalt al weer uit naar een nieuwe slag, direkt gericht tegen kapitalisme en fascisme. Deze strategie van direkte konfrontatie met de kapitalistische onderdrukings- en uitbuitingsmachine, deze vorming van de antithese van het kapitalisme, dit ML-verzet neemt nu de plaats in van waar vroeger vrijblijvendheid en waardevrijheid was. De revolutionaire organisatie de Rode Jeugd ML heeft de handschoen opgenomen. Er ligt een lange, gevaarlijke weg en zware taak voor ons. Maar gewapend met de gedachten van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tse Tung en daadwerkelijk gesteund door het proletariaat, zal de vernietiging van het kapitalisme een onafwendbaar gebeuren zijn. Mogen wij er een belangrijke bijdrage aan leveren.

III

Uit: "Voorwaarts 5",

September 1971

Hieronder volgt het discussiestuk van kameraad z dat reeds gepubliceert is in nummer 4 van "Voorwaarts". Het is namelijk gebleken dat een aantal kameraden de stellingen, die kameraad z hierin naarvoren bracht niet begrepen hebben of verkeerd uitgelegd hebben.

Wij wijten dit in de eerste plaats aan een gebrek aan kennis van de theorieën van Marx, Engles, Lenin, Stalin, Mao Tse-tung en Lin Piao. Dit is op zich zelf geen schande, maar we hopen dat deze kameraden, en niet alleen deze maar alle kameraden van de RJ, hun studie van deze theorieën zullen intensiveren, en met name op dit moment de theorieën over het geweld. Binnenkort zullen ook meerdere werken of delen daarvan oa. van Lenin over het geweld op stencil worden gezet. Wij raden de kameraden speciaal aan het artikel van Lenin "de partizanenoorlog" te bestuderen. Ook dit artikel zal binnenkort op stencil worden gezet. Juist omdat vele kameraden het stuk van kameraad z niet begrepen hebben, hebben wij dit herschreven met de bedoeling dit duidelijker te maken. Speciaal het eerste gedeelte, betreffende de subjekt-objekt verhouding is herschreven. Dit is tevens de grondslag voor heel het verdere stuk van kameraad z. Wij raden de kameraden dan ook aan dit gedeelte zeer goed te bestuderen. Wij wijzen de kameraden erop dat dit gedeelte volkomen is gebaseerd op het marxisme en niet een tussen duim en wijsvinger ontwikkelde theorie van kameraad z zelf is. Lees hiervoor: Karl Marx, Parijse Manuscripten, het hoofdstuk over de economies-filosofiese manuscripten.

De laatste tijd zijn er binnen de Rode Jeugd een aantal menigsverschillen aan de oppervlakte gekomen, die direkt aanleiding zijn geweest tot scherpe menigsverschillen en wat indirekt heeft geleid tot een fundamenteel verschillende aktiemethodiek in enkele afdelingen. Het onmiddellijke gevolg van deze ontwikkelingen is dat de slagvaardigheid en

doelgerichtheid van RJ-organisatie ernstige schade heeft opgelopen en dat er extern van een algemene politieke lijn geen sprake meer is. Gezien de ernst van de bovengenoemde feiten is het duidelijk dat dit een toestand is die voor een ml-organisatie onhoudbaar is en op den duur zelfs funest. Daarom is het een dwingende noodzaak dat wij zo snel mogelijk uit de impasse geraken waarin wij ons nu bevinden. Noodzakelijk hiervoor is het om de discussies die tot nu toe zonder enige samenhang gevoerd zijn een duidelijk profiel te geven door ze vanuit de ml-ideologie te benaderen en te analyseren. Daarom zijn hier een aantal meningsverschillen en vragen bijeen gebracht en in een onderling verband geplaatst met de bedoeling de hier vervatte problematiek met een voor een marxist-leninist noodzakelijke systematische en analytische wijze aan te pakken en ze in hun onderling verband te bestuderen. Het gaat er met deze werkwijze niet om, om onze problemen aancitaten en subjektieve stellingen op te hangen, maar om ze te benaderen vanuit het wezenlijke van Marx's analyse.

De problemen waarom het noodzakelijk gaat zijn, dachten wij, in deze vorm juist geformuleerd en gerangschikt.

1. Hoe is in de kapitalistische structuur de subjekt-objektverhouding en wat zijn de gevolgen hiervan?

2.a. Waarom zijn de kommunistische partijen van de geïndustrialiseerde landen er niet in geslaagd het proletariaat te organiseren, op te voeden en te scholen, te bewapenen en naar de overwinning te voeren?

b. Waarom heeft de proletarische revolutie alleen plaatsgevonden in landen die overwegend agrarisch zijn? Wat voor betekenis heeft deze ontwikkeling voor de vaststelling van onze strategie en taktiek?

3.a. Moeten we een massabeweging zijn of

b. moeten wij een beweging voor de massa zijn en hoe moeten wij massawerk doen?

4. Hoe staan we tegenover de omsingelingstheorie van Lin Piao? Wat zijn de kosekwenties van deze theorie?

5. Hoe is de verhouding tussen doel en middelen in verband met de noodzakelijke toepassing van geweld?

6. Waar moet organisatorisch het zwaartepunt liggen binnen onze organisatie? Op het legale of op het illegale werk en wat betekent dit voor de organisatiestructuur en werkwijze van de Rode Jeugd?

Om een antwoord op deze vragen te verkrijgen zullen we deze gehele problematiek moeten beschouwen vanuit de subjekt-objektverhouding zoals deze zich vormt onder kapitalistische produktievoorwaarden. Alleen dan kunnen we met behulp van Marx dialectische methode de plaats en functie van de individuele arbeider (subjekt), als wel de plaats en houding van de totaalarbeider (het totaal subjekt, het proletariaat) bepalen en onze visie en gedragingen daarop afstemmen.

1. Hoe is in de kapitalistische structuur de sub-
jekt-objektverhoudingen en wat zijn de gevolgen
daarvan?-----

Zoals het ons bekend is ontleend het kapitalisme haar misdadig karakter aan het feit dat het de menselijke arbeidskracht in haar kapitalistische warenproduktie verminkt en degradeert tot een waar. De arbeider wordt onderworpen aan loonslavernij (meerwaardetheorie) en er vindt een scheiding plaats tussen produkt en producent. Laten we dit eens nader beschouwen en onderzoeken.

In het kapitalistische produktieproces wordt de arbeid een goedkoper waar naarmate hij meer waren voortbrengt. De ontwaarding van de arbeid is rechtsevenredig aan de waardevermindering van de goederen. De arbeid produceert niet alleen waren, maar produceert ook zichzelf en de arbeider als koopwaar en wel in dezelfde mate waarin ze in het

algemeen waren produceert. Dit feit impliceert niets anders dan dat het door de arbeid geproduceerde objekt, haar produkt, als een vreemd wezen, als een van de producent onafhankelijke macht tegenover de arbeid komt te staan. Terwijl een werktuig voor de tijd van Marx nog een verlengstuk van de arbeidende mens was en in dienst van de arbeider stond is dit veranderd in een mechanies arbeidsproces. Bij een mechanies arbeidsproces is de subjekt-objektverhouding verwisseld. In deze verhouding is de arbeider een verlengstuk van de machine. In deze verhouding is de arbeider onderworpen aan het produktieproces en niet het produktieproces aan de arbeider. De machine krijgt bij deze kapitalistische produktiewijze het karakter van het subjekt, dat het objekt, de mens, gebruikt, verbruikt en misbruikt. Het uiteindelijke gevolg van deze ontwikkeling is dat de arbeider in het kapitalisme geobjektiveerd wordt. Kort samengevat kan er gezegd worden dat er een verwisseling van subjekt en objekt plaatsvindt. Laten we dit eens nader bestuderen. We hebben gezien, dat de dingen die de arbeider tijdens zijn werk produceert niet van hem zijn, maar van een ander; dat hoe meer hij produceert, des te armer hij wordt; dat de produkten die hij maakt omslaan in kapitaal (Akkumulatieproces) en dat hij afhankelijk wordt van dat kapitaal. Zijn produkt staat dus onafhankelijk van hem; hij heeft er niets over te vertellen. Het omgekeerde is juist waar, hij is afhankelijk van het kapitaal. Maar de vervreemding toont zich niet alleen in het resultaat van het produktieproces, maar ook in het proces van de produktie. Als het produkt van zijn arbeid, het kapitaal, hem knecht en tot slaaf maakt, dan heeft dat tot gevolg dat hij een hekel krijgt aan zijn arbeid, die dat kapitaal produceert. Hij produceert zijn eigen meester (vervreemding van de produktieve daad). Waaruit bestaat nu deze onteigening van de arbeid? Hierin, dat de arbeid voor de arbeider iets uiterlijks is, iets on-eigens is, dat

wil zeggen iets dat niet tot zijn eigen wezen behoort; dat hij zich daarom niet in zijn arbeid bevestigt maar ontkent, niet goed maar ongelukkig voelt, geen vrije lichamelijke en geestelijke energie ontplooit, maar zijn lichaam afbeult en zijn geest ruïneert. Onder deze verhoudingen is zijn werk daarom niet de verwezelijking van behoeften, maar alleen een middel om andere behoeften te bevredigen. Zijn eigen leven is voor de mens een objekt, een voorwerp dat hij bewust beschouwt en behandelt. Konkrete gezegd waar hij invloed op uitoefent. Dit onderscheidt de mens van de dieren. Door de vervreemde arbeid, dus door het feit dat het produkt van zijn arbeid, het kapitaal, onafhankelijk van hem komt te staan, wordt het voor hem onmogelijk invloed op zijn leven uit te oefenen. Hij verwordt tot objekt van het kapitaal en vervreemd van zijn eigen soortelijk wezen. Dit noemt men zelfvervreemding. Een direct gevolg van het feit dat de mens van zijn arbeid van zijn levensaktiviteit (produktieve daad), van zijn soortelijk wezen vervreemd is, is de vervreemding van de mens van zijn medemens. Wanneer de mens tegenover zichzelf staat, staat ook de ander tegenover hem. Wat voor de verhouding van de mens tot zijn werk, tot het produkt van zijn werk en tot zichzelf geldt, geldt ook voor zijn verhouding tot andere mensen, tot hun werk en tot het objekt van hun werk. In het algemeen betekend de stelling dat de mens vervreemd is van zijn soortelijk wezen, dat de ene mens vervreemd is van de ander en dat elk van hen vervreemd is van het wezen van de mens. Marx stelde, dat de verhouding van de mens tot zichzelf pas objektief en werkelijk voor hem wordt door zijn verhouding tot de andere mensen. De arbeider wordt in dit systeem en onder deze verhoudingen gedomoraliseerd. Hierdoor wordt zijn klassebewustzijn vernietigd en hij verwordt tot een aanhangwagen van het kapitaal. Niet alleen in het arbeidsproces, maar ook er buiten, naarmate steeds meer gebieden van het maatschappelijke leven gekapitaliseerd worden. Want naar mate het kapitalisme zich verder ontwik-

keld heeft, kreeg ze een steeds vastere greep op de maatschappelijke instituties, zoals de staat, de politie, het leger, het onderwijs enz. die de arbeidersklasse als objekt heeft om deze als produktiemiddel te vervolmaken en onder kontrôle te houden. De arbeider die in dit systeem opgroeit en vergroeit, kan zich slechts bewust worden van zijn vervreemde positie op voorwaarde, dat hij weet te fungeren als een waar in het kapitalistische produktieproces. Maar het weten alleen is niet voldoende om zich aan de vervreemding en de kapitalistische produktiewijze te ontworstelen, want ook hier blijft een scheiding bestaan tussen het objekt en het subjezt, waaraan het subjezt ondanks zijn weten toch weer het slachtoffer wordt in de ongewijzigde kapitalistische verhoudingen. De beslissende en bevrijdende revolutionaire stap in deze verhouding is de tot standbrenging van de eenheid subjezt objekt, theorie en praktijk. Dat wil zeggen, dat de mens zich, voor zover dit mogelijk is, onder deze verhoudingen niet meer als objekt in het kapitalisme laat behandelen. Of anders gezegd, als weerloos ding, als waar (produktiemiddel) in het produktieproces en andere maatschappelijke instituties laat gebruiken om zich als bewust individu de natuurlijke verhoudingen van subjezt-objekt door een revolutionaire praktijk eigen te maken. De marxistische praxis, dus de vorming van proletarisch bewustzijn. Deze praxis is voor het individueel proletarisch subjezt beslissend. Deze praxis eist een vereenzelviging met het totale subjezt, het proletariaat. Deze praxis betekent tevens de volledige deelname aan de revolutionaire praktijk, de konkrete strijd tegen de kapitalistische produktiewijze (de klasse strijd). Dit laatste begrip "de revolutionaire praktijk" leidt ons tot de volledige konsekwentie van deze praxis, namelijk het geweld. De klassenstrijd is een strijd die moet leiden tot de vernietiging van het kapitalisme

produktiewijze. Dit houdt in dat men van het begin af aan bereidt moet zijn alle middelen, los van burgerlijke en wettelijke normen, die ontwikkeld zijn om de kapitalistische produktiewijze in stand te houden, te gebruiken als aanvalswapen in de strijd tegen deze produktiewijze. Daarbij komt, dat door de ervaringen in de gewelddadige strijd, die los staat van burgerlijke en wettelijke normen, de demoralisering en vernietiging van het klassenbewustzijn van de marxistische-leninistische activist in zijn tegendeel zal omslaan. Dit zal leiden tot een sterk klassenbewustzijn en de moed om onverschrokken verder te vechten. Het geweld is dus de noodzakelijke voorwaarde voor de opheffing van de onmenselijking en de vervreemding.

2. A. Waarom zijn de kommunistische partijen--
er niet geïndustrialiseerde landen er niet---
in geslaagd het proletariaat te orga-
niseren, op te voeden, te scholen, te
bewapenen en naar de overwinning te--
voeren.

Hiermede zijn we aangeland bij onze tweede probleemstelling nl. waarom zijn de kommunistische partijen in de industrie-landen er niet in geslaagd het proletariaat naar de overwinning te voeren? Om op deze vraag een bevredigend antwoord te kunnen geven, moeten wij ons eerst bezig houden met een beknopte historische beschouwing. Bij de opkomst van het kapitalisme in het begin van de mechanisatie, verscherpte zich in toenemende mate de inwendige tegenstellingen in de groeiende en naar vorm zoekende kapitalistische maatschappij. Een snel groeiende klasse van bezitslozen, loonarbeiders die voor de kapitalistische wijze van produceren noodzakelijk waren, werd de brede onderlaag, waarop de opkomende kapitalistenklasse roofofbouw pleegde. In deze beginperiode

van de kapitalistische ontwikkeling bestond de wijze van produceren uit vrij eenvoudige machinale en muskulaire arbeid, het traditionele handwerk was nog eerder regel dan uitzondering. Alleen werden de arbeiders gescheiden van de produktiemiddelen en het produkt, en in de werkplaatsen en fabrieken geconcentreerd. De arbeidsdeling begon met een toenemende mechanisering steeds grotere vormen aan te nemen. Door de onmenselijke uitbuiting, de lange werktijden en de rechteloosheid, vormden zich onder het proletariaat sterke spanningen tegen het systeem waardoor zij onderdrukt en geknecht werden. De groeiende bewustwording van de arbeidersklasse in de beginperiode van het kapitalisme manifesteerde zich in het feit dat de arbeiders zich gingen organiseren en een gesloten front tegen de heersende klasse trachtte te vormen. Het gevolg van deze ontwikkeling was, dat er een langzame maar toch onmiskenbare verschuiving in de krachtsverhouding optrad, die ten voordele van de georganiseerde arbeidersmassa's begon te werken. De arbeiders begonnen te geloven via legale weg en organisaties een greep op het systeem te kunnen krijgen. De werkende klasse maakte van haar groeiende invloed gebruik om via hervormingen haar lot te verbeteren en door b.v. het verkrijgen van algemeen stemrecht, haar invloed in het openbare leven aanhoudend te vergroten. Deze ontwikkeling versterkte bij de sociaal-democratische arbeidersorganisaties van de eerste en de tweede internationale, de opvatting als zou het marxisme een mechanies en gelijklopend proces van economiese en politieke vooruitgang doormaken. Deze gedachte werd samengevat in de volgende redactie: hoe sterker de organisaties worden, des te sneller gaat de burgerlijke maatschappij haar ondergang tegemoet.

Ofwel, de arbeidersklasse veroverd de macht door verkiezingsoverwinningen, of de heersende klasse probeert met geweld, (Afschaffing van het stemrecht of ontketening van een oorlog) de historische ontwikkeling en de opgang van de werkende klasse tegen te gaan, hetgeen eveneens tot een overwinning van het proletariaat zal leiden. Van belang is, hierbij op te merken, dat Marx en Engels deze eigenaardige opvattingen nooit gedeeld hebben. Zij zijn steeds (en dit kan niet met genoeg nadruk gezegd worden) van mening geweest dat de eerste doorbraak van een socialistiese revolutie waarschijnlijk niet in de meest industrieel ontwikkelde landen (toendertijd Engeland) zou plaatsvinden. Tot in het eerste begin van deze eeuw lijkt het erop of deze theorie in de praktijk juist is. De sociaal-democraten winnen prakties iedere verkiezing in de verschillende westerse industrie-landen. De vakbonden worden steeds groter en machtiger, de socialistiese pers neemt een grote omvang aan en haar bladen kennen een ongekende verspreiding. Tevens dwingt men de bourgeoisie steeds belangrijker concessies af in de vorm van hogere lonen, kortere werkdur en een brede maatschappelijke wetgeving. Daarna vertonen zich de eerste tekenen die een stagneren van deze groei aankondigen. Tevens wordt daarbij duidelijk dat deze groei van de arbeidersbeweging tot aan haar eindoverwinning op een illusie berust. De vraag waarom de arbeidersbeweging in de industrie-landen er uiteindelijk niet in is geslaagd om de hele arbeidersklasse te verenigen, en de proletariiese eindoverwinning zeker te stellen, is voor ons, in verband met de problemen van organisatie en taktiek van het grootste belang, en behoeft een diepgaand onderzoek. Helaas kan hier alleen op de, mijns inziens, meest belangrijke punten worden ingegaan. Het tijdperk waarin de opgang van de revolutionaire arbeidersbeweging valt waar te nemen is in de

beginperiode van de kapitalistische ontwikkeling. Kenmerken toen waren de direkte uitbuiting van het proletariaat en de strijd voor primaire levensbehoeften. De produktiewijze is over het algemeen zeer eenvoudig en berust hoofdzakelijk op handarbeid. Het werken in fabriek en werkplaats blijft voorlopig voor een groot deel haar amnatelijk karakter dragen; de stormachtige ontwikkeling van de arbeidsdeling is nog maar in het beginstadium; de vervreemding manifesteert zich slechts op enkele gebieden. Maar naar mate het kapitalisme zich verder ontwikkelde, ontstonden er steeds grotere eenheden en steeds meer gebieden van het maatschappelijk leven werden gekapitaliseerd. Daardoor bond het de arbeiders steeds vaster aan de almaar zwaarder wegende wetten van een steeds sterker wordend kapitalisties systeem. Dit schreef Marx in het eerste deel van het Kapitaal: "Binnen het kapitalistische systeem komen alle methoden tot opvoering van de maatschappelijke produktiviteit van de arbeid tot stand ten koste van de individuele arbeider. Alle middelen ter ontwikkeling van de produktie, slaan om in middelen ter overheersing en exploitatie van de producent. Zij verminken een arbeider tot een fragment van een mens, devalueren hem tot een aanhangsel van de machine, vernietigen inhoud en zin van zijn werk door de arbeid tot een marteling te maken en ontvreemden hem de geestelijke mogelijkheden van het arbeidsproces." Het wordt duidelijk dat, naarmate het kapitalisme zich verder ontwikkeld en de produktiviteit stijgt, ook de greep op de arbeider steeds steviger wordt; uiterlijk geschiedt dit door het opdringen van een kapitalisties konsumptiepatroon, innerlijk door de steeds verder schrijdende vervreemding, de arbeiders en hun organisaties in feite steeds machtelozer en afhankelijker van het systeem maakt. Een andere belangrijke oorzaak is, dat tijdens de opgang van de arbeidersbeweging, het kapitaal zich in nog grotere mate versterkte (de arbeidersklasse als aanhangwagen van het ka-

pitaal). Er volgde een enorme concentratie van kapitaal, een groeiende macht van de burgerlijke staat en een stormachtige groei van imperialisme en militarisme. Deze ontwikkelingen zetten zich ook nu nog met kracht door. Het Europees en later het amerikaans kapitaal, steunend op de technologiese ontwikkeling (vervreemding van de arbeiders) en op de koloniale en imperialistische ontplooiing, zag kans zich te stabiliseren en, wijkend voor de druk van de georganiseerde arbeidersbeweging, een leefruimte te scheppen voor het proletariaat in de geïndustrialiseerde landen. Marx en Engels bijvoorbeeld, hadden deze ontwikkeling al gekonstateerd in het toendertijd meest geïndustrialiseerde land ter wereld, Engeland, en zij hebben het opportunisme in de arbeidersbeweging met de imperialistische kenmerken van het Engelse kapitalisme tientallen jaren stelselmatig geobserveerd. Engels schreef hierover aan Max in 1858: "Het engelse proletariaat verburgelijkt feitelijk meer en meer, zodat deze meest burgerlijke van alle naties het ten slotte zover schijnt te willen brengen, dat zij, naast de bourgeoisie, een burgerlijke aristocratie en een burgerlijk proletariaat zal bezitten. Bij een natie die de hele wereld uitbuit, is dat in zekere zin gerechtvaardigd". In een brief aan Kautsky in 1882 schrijft Engels: "U vraagt mij wat de engelse arbeiders van de koloniale politiek denken? Wel, precies het zelfde wat ze van de politiek in het algemeen denken, Er is hier immers geen arbeiderspartij, er zijn slechts konservatieve en liberale radikalen en de arbeiders teren vlot mee van het Engelse monopolie op de wereldmarkt en in de koloniën". (Het zelfde heeft Engels ook uiteen gezet in het voorwoord bij de tweede druk van "De toestand van de arbeidersklasse in Engeland".) Hier worden oorzaken en gevolg duidelijk genoemd. Oorzaken zijn: 1. De uitbuiting van de gehele wereld door het gegeven land. 2. Zijn monopoliepositie op de wereldmarkt. 3. Zijn monopolieposi-

tie in de koloniën.

gevolgen zijn: 1. De verburgerlijking van een deel van het engelse proletariaat. 2. Dit laat zich gedeeltelijk leiden door de bourgeoisie, die de leiding van de arbeidersklasse heeft omgekocht of ze althans betaalt. Het is duidelijk, dat deze oorzaken en gevolgen, die volgens Engels van toepassing op Engeland waren, later kenmerkend zijn geworden voor alle geïndustrialiseerde landen. Als derde en voornaamste punt geldt ook hier weer de gebondenheid van de arbeiders aan het systeem door een zeer ver doorgevoerde arbeidsdeling en een totale kapitalisatie van de maatschappij. Gezien deze feiten en gezien de historische ontwikkelingsgang, die alle arbeiderspartijen en organisaties in het westen hebben doorgemaakt, lijkt het ons dat aan de juistheid van deze voorbeelden nauwelijks getwijfeld kan worden. Histories en ideologies is het onmogelijk dat de arbeidersklasse in een volledig geïndustrialiseerd land onder een revolutionerend, stabiel en expanderend systeem de macht via de traditionele arbeidersorganisaties overnemen. Marx stelde dat het detail afhankelijk is van het geheel. Anders gezegd: in de individuele arbeider evenals in de kapitalist is de totaliteit, is het kapitalisme. Het menselijk lotgeval is met ijzere noodzakelijkheid, los van menselijke voorkeuren en aspiraties, geketend aan de objektieve wetmatigheden van het kapitalistische productieproces. Met deze historische zowel als ideologische voorbeelden is o.i. het oordeel over de traditionele arbeidersorganisaties in het westen en over het zogenaamde massawerk, om het bewustzijn van de arbeidersklasse te revolutionariseren, wel geveld.

b. Waarom heeft de proletarische revolutie alleen plaatsgevonden in landen die overwegend agrarisch zijn? Wat voor betekenis heeft deze ontwikkeling voor het vaststellen van onze strategie en tactiek?

Aan de orde komt nu waarom de proletarische revolutie alleen in die landen geslaagd is die een overwegend agrarische structuur hebben en het tweede deel van de probleemstelling. Voor de duidelijkheid kunnen we deze landen wel op een rijtje zetten: Rusland, Albanië, China, Noord-Vietnam en Cuba.

Als oorzaken zijn aan te geven het ontbreken van juist die omstandigheden die in de industrielanden de proletarische revolutie blokkeren, oorzaken die wij bekeken hebben in het eerste gedeelte van deze vraag. Deze oorzaken gekoppeld aan het feit van de onderontwikkeling en het daaruit voortvloeiende onvermogen van deze landen om de industriële revolutie op kapitalistische wijze door te voeren. De economische uitbuiting en overheersing door het westerse imperialisme en het onvermogen om het boerenvraagstuk op te lossen. Dit zijn de grondslagen van de proletarische revolutie in deze landen en het zullen de grondslagen en voorwaarden zijn in soortgelijke landen van de derde wereld om de revolutie door te voeren. Naar deze landen hebben zich nu de stormcentra van revolutionaire activiteit verplaatst en hier zal de grondslag gelegd worden voor de vernietiging van het kapitalisme en het imperialisme.

3

a. Moeten wij een massabeweging zijn of b. moeten wij een beweging voor de massa zijn en hoe moeten wij massawerk doen?

Over vraag drie kunnen we kort zijn. Gezien de voorbeelden die al eerder zijn aangehaald, kan het aan geen twijfel onderhevig zijn dat wij hier in deze gebieden een beweging vóór de massa moeten zijn. Een strijd bare en strijdende voorhoede, die hier het systeem ondergraaft door het kapitalisme te ondermijnen en revolutionaire verzets-

groepen op te richten en zodoende de vrijheidsstrijd in de derde wereld helpen te ontlasten. Als tweede taak is het voor de voorhoede wegge- weggelegd de revolutie hier voor te bereiden. In de eerste plaats kan dus gesteld worden dat de Rode Jeugd-organisatie een strijdende voorhoedeorganisatie is of moet zijn. Het is geen, kan ook geen massaorganisatie zijn. Het is onze taak tactieken te ontwikkelen en informatie te verspreiden, zodat het volk weet hoe het tot ak- sies over moet gaan en hoe het het systeem moet treffen (massawerk). Doel blijft altijd de onder- mijning van het kapitalisme en de burgerlijke st staat door het volk tegen het systeem in opstand te brengen zodat het tot de gewapende strijd over gaat (massawerk). Hieronder volgen een aantal opmerkingen die Lenin plaatste in zijn meest be- kende werk "wat te doen" over de revolutionaire voorhoedeorganisatie. Duidelijk is het hierbij dat Lenin geen massaorganisatie voor ogen had, maar juist een strijdende voorhoedeorganisatie:

"Een comité van studenten deugt niet, het heeft geen weerstandsvermogen. Volkomen juist, maar hieruit volgt dat er een comité van beroepsrevo- lutionairen nodig is, onverschillig of een stu- dent of een arbeider zich tot beroepsrevolutio- nair weet op te werken."

"Onder de verstandigen moet men, zoals ik reeds herhaaldelijk heb onderstreept, in organisaties opzicht slechts de beroepsrevolutionairen ver- staan, onverschillig of zij zich uit studenten of uit arbeiders hebben ontwikkeld.

Welnu ik beweer:

1. Dat geen enkele revolutionaire beweging duur- zaam kan zijn zonder een organisatie van leiders met weerstandsvermogen, en die de continuïteit bewaart.

2. Hoe breder de massa is die elementair bij de strijd wordt betrokken, die de grondslag van de beweging vormt en daaraan deelneemt, des te dringender is zulk een organisatie noodzakelijk en des te steviger moet zij zijn (want des te ge-

makkelijker zal het allerlei demagogen vallen om de onontwikkelde lagen van de massa's mee te slepen)

3. Dat zulk een organisatie in hoofdzaak moet bestaan uit mensen die zich bij wijze van beroep met de revolutionaire werkzaamheid bezig houden.

4. Dat hoe meer wij in een absolutistisch land het ledenbestand van zulk een organisatie beperken, alleen tot zulk een leden die zich bij wijze van beroep met revolutionaire akties bezighouden en die in de kunst van de strijd tegen de politieke politie hun opleiding hebben verkregen, des te moeilijker het oppakken van zulk een organisatie zal zijn, en

5. Des te breder zal het bestand van personen, zowel uit de arbeidersklasse als ook uit de ove- rige klassen van de maatschappij zijn, die de mo- gelijkheid zullen hebben om aan de beweging deel te nemen en daarin actief te werken."

"Een brede organisatie zullen wij nooit op die konspiratieve hoogte kunnen brengen, zonder wel- ke er van een taaie en ononderbroken strijd tegen de regering geen sprake kan zijn. Een het koncen- treren van alle konspiratieve funkties in de h handen van een zo'n klein mogelijk aantal beroeps revolutionairen betekend geenszins dat deze la- laatsten 'voor allen zullen denken', dat de me- nigte geen werkzaam aandeel aan de beweging zal nemen. In tegendeel, deze beroepsrevolutionairen zullen in steeds groter aantal uit de menigten voortkomen, want de menigte zal dan weten, dat het onvoldoende is, om enige studenten en de ar- beiders die een economische strijd voeren bijeen te brengen om een comité te vormen, maar dat het noodzakelijk is zich door de jaren heen tot be- roepsrevolutionairen te ontwikkelen en de massa zal dan niet enkel aan handwerkersgedoe denken, maar zich juist aan dit opwerken."

"Zulke kringen, bonden en organisaties zijn over- al noodzakelijk, in een zo groot mogelijk aantal en met de meest verschillende funkties, maar het is zinloos en schadelijk ze met de organisatie

van de revolutionairen te verwisselen, de grenzen tussen hen uit te wissen, in de massa hun toch ongelooflijk troebel bewustzijn te verdoezen, dat het voor het 'bedienen' van de massale beweging mensen nodig zijn, die zich speciaal geheel en al wijden aan desociaal-demokratische werkzaamheden en dat deze mensen zich met geduld en volharding tot beroepsrevolutionairen moeten scholen. Ja, dit begrip is ongelooflijk vertroebeld. Onze hoofdzonde in organisaties opzicht is, dat wij door ons handwerkersgedoe het prestige van de revolutionairen in Rusland hebben verloren."

"Slap en weifelend in theoretische vraagstukken, met een enge horizon, zich ter rechtvaardiging van zijn slapheid op de elementaire beweging van de massa's beroepend, meer gelijkend op een trade union-sekretaris dan op een volkstribuun, niet in staat tot het opstellen van een breed en stoutmoedig plan, dat ook de tegenstanders achting zou inboezemen, onervaren en onhandig in de kunst van zijn beroep - in de strijd tegen de politieke politie - waarlijk, dat is geen revolutionair, maar de een of andere beklagenswaardige handwerker!"

"Geef ons een organisatie van beroepsrevolutionairen en wij zullen het westen bewegen!"

4.

Hoe staan wij tegenover de omsingelingstheorie van Lin Piao, en wat zijn de kosekwenties van deze theorie?

De 4e probleemstelling brengt de relevantie van de theorie van Lin Piao ter diskussie. De taktiek van de omsingelingstheorie is gevormd in de jarenlange burgeroorlog in China tussen de kommunisten o.l.v. Mao Tse-Tung en de Kwomintang van Tsjang Kai-sjek. Grondthema van deze

theorie is dat een overwegend agrarisch land het noodzakelijk maakt om de boerenbeweging in dienst te stellen van het proletariaat. Het is het proletariaat, dat opgesloten in de bastillons van de bourgeoisie, de steden, toch karakter en doel van de revolutie bepalen. Het proletariaat blijft de leidende voorhoede. Eerst wordt met behulp van de revolutionaire boeren het platteland veroverd en de steden omsingeld. Pas dan kan met kans op succes de tegenstander verslagen worden. Pas als hij geïsoleerd is en afgesneden van zijn achterland. Lin Piao heeft deze theorie uitgebreid tot de hele wereld, hierbij steunend op de ervaringen, opgedaan in de Chinese revolutie en lerend van het verloop van de proletarische beweging in de industrielanden. Als marxisten-leninisten die de revolutionaire lijn van de Chinese kameraden volledig onderschrijven, zal het niet mogelijk zijn de ervaringen van de Chinese kameraden die gekoncretiseerd zijn in de omsingelingstheorie te negeren, ook al vanwege de historische ervaringen die hier in het westen zijn opgedaan en waarvan in de hier voorafgaande stukken een overzicht is gegeven. Als wij de theorie van Lin Piao onderschrijven en een andere mogelijkheid bestaat er ons inziens niet, wat betekent dat dan voor het karakter en de functie van de voorhoede organisaties in het westen?

Dit betekend, dat de voorhoede organisaties hier in het eerste stadium slechts een strategie met een destructief karakter kunnen hebben. Doel is in de eerste plaats de strijd in de derde wereld optimaal te ondersteunen door hier het kapitalisme op lalle mogelijke manieren direkt aan te vallen, sabotage te plegen en de bevolking op te roepen tot verzet en geweld tegen het systeem op alle mogelijke manieren en met alle mogelijke middelen. Pas in de tweede fase, als de omsingeling voor het grootste gedeelte zijn beslag heeft gekregen, is het onze taak om de revolutionaire kaders die in de eerste fase gevormd zijn, temid-

den van een wankelend kapitalisme, aan het hoofd van de massa's die het vertrouwen in het systeem hebben verloren, het kapitalisme de doodsteek toe te brengen. Wij moeten niet vergeten, dat naarmate de proletarische eindoverwinning moeilijker te bevechten lijkt op een overmachtige vijand en het socialisme in deze gebieden verder terugwijkt, denadruk moet worden gelegd op de onontkoombare objektieve wetmatigheden van het histories proces, nu in gang gezet door de omsingeling van de steden met als onafwendbaar gevolg de overwinning van het socialisme. (Zie Lin Piao: 'Long live the victory of peoples war' - 3 sept. '65 - hoofdstuk: De internationale betekenis van kameraad Mao Tsetung's theorie over de volksoorlog). Het moet onderstreept worden dat de theorie van Mao Tse-tung over de stichting van de revolutionaire basisgebieden op het platteland en de omsingeling van de steden vanuit het platteland van buitengewoon en universeel prakties belang is voor de hedendaagse revolutionaire strijd van alle onderdrukte landen en volkeren. (Lin Piao)

5.

Hoe is de verhouding tussen doel en middelen in verband met de noodzakelijke toepassing van geweld.

De kwestie van het geweld is een van de meest omstreden theorieën in het stelsel van Marx. Zelfs binnen de diverse ml.-organisaties bestaat er veel onbegrip, angst en onwetendheid over dit uiterst belangrijke punt van Marx's theorie. De noodzakelijkheid van geweld tegen de kapitalistische onderdrukking wordt door de Rode Jeugd-leden verbaal beleden, het is dus niet opportuun om op deze plaats in te gaan op de noodzaak geweld te gebruiken; de noodzaak

hiervan staat bijvoorbeeld vast. Dit levert in theorie dus geen enkel probleem op, alleen in de praktijk blijken, zoals zo dikwijls, knelpunten te zijn op vragen als: wanneer geweld, in welke vorm en in welke proporties. Of de discussie over het geweld wordt afgeschoven met het belachelijke argument "de massa is nog niet rijp voor geweld" enz. Als we dit voorbeeld van opportunisme en geestelijke lafheid, die een marxist-leninist onwaardig is buiten beschouwing laten, blijkt het probleem zich in onze organisatie vooral toe te spitsen op het probleem van de verhouding tussen het doel wat men nastreeft en de middelen die men daarvoor kan en moet gebruiken. Het geweld is altijd gekoppeld geweest aan de economische ontwikkeling. Uit deze ontwikkeling komt het voort en naar de gang van deze ontwikkeling richt het zich. Het begrip 'geweld' als zelfstandige eenheid kunnen we dan ook totaal verwerpen evenals de zogenaamde theorie van geweld om het geweld, die men ons nogal eens probeert aan te wrijven. De onderwerping van de mens tot knechtdienst in al zijn vormen veronderstelt bij de onderdrukker de beschikking over de arbeidsmiddelen, zonder welke hij de geknechte niet kan benutten. Dit impliceert dus het gebruik van geweld. De onderdrukking en de uitbuiting van de mens moet dus herleid worden op het feit, dat de arbeidsmiddelen in partikuijere handen zijn geraakt. Door middel van deze economische overheersing pleegt de bezitter geweld op de arbeidersklasse in alle vormen van fisiek tot psychies geweld. De bevrijding van deze toestand ligt, zoals we al eerder gezien hebben, in de overname van de produktiemiddelen door het proletariaat die ze terugbrengt in de gemeenschap. Om dit te bereiken is geweld tegen het geweld van de bezittende klasse noodzakelijk (zoals we gezien hebben bij de vervreemding zelfs onontkoombaar als praxis). Het doel, nee, de plicht van de revolutie is de totale nederlaag van de vijand.

Omdat geweld voortkomt uit zuiver economische verhoudingen en niet afhankelijk is van allerlei ethiese opvattingen over vrijheid en menselijkheid, moeten wij geweld beschouwen als een technische zaak, een politiek middel om de tegenstander te vernietigen. De verhouding tussen doel en middelen wordt met deze zienswijze dan ook een technische aangelegenheid. In onze strijd om de vrijheid van het proletariaat, een strijd tegenover het geheel van particuliere belangen van onderdrukkers, is het aanwenden van geweld en het gebruik van intimidatie en terreur een verplichting en een direkte eis. Zeker als wij onze nieuwe positie en taak als voorhoedeorganisatie beschouwen die we gekregen hebben door de objektieve ontwikkeling van de strijd tegen het kapitalisme en imperialisme op wereldschaal. Wij zitten hier in een destruktieve fase en de situatie eist van ons dat wij alle middelen zonder voorbehoud moeten gebruiken om ons doel, in deze fase, de chaotisering van het kapitalisme te bereiken. Bedrog, intimidatie, sabotage, vernietiging van levens, list, enz. zijn hiervoor de noodzakelijke middelen. Wij moeten ons in deze fase van de revolutionaire ontwikkeling bevrijden van alle waarden en gedragsregels die de heersende klasse heeft opgesteld, omdat die waarden en regels een rem vormen voor ons handelen, en deze waarden er van nature op gericht zijn, de status quo te handhaven. Verder is er nog op te merken dat geweld en het gebruik van geweld voor ons altijd een zaak is die in dienst staat van het volk staat en voor het volk wordt uitgevoerd. Geweld kan voor ons nooit de negatie zijn van het doel waarvoor de revolutie het middel is. Veel kameraden zullen met de gedachten die hierboven geformuleerd zijn, moeite hebben om ze te verwerken en te aanvaarden, maar zij zullen moeten inzien, dat deze stellingname over de

over de toepassing van geweld het logiese gevolg is, van wat er in de andere probleemstellingen naar voren is gekomen. Het vormt daar een geheel mee en is er niet van te scheiden zonder dat het geheel aangetast en ontkracht wordt; andersom is dit natuurlijk ook het geval. Tot slot (maar niet ter afsluiting) van dit stuk, is hier een aanhaling van Marx over de functie van geweld:
"Geweld is de vroedvrouw van iedere oude maatschappij die van een nieuwe zwanger gaat." Of met de woorden van Engels:
"Geweld is het werktuig, waarmee de maatschappelijke beweging zich baan breekt en verstarde, afgestorven politieke vormen verbrijzelt"

6.

Waar moet organisatories het zwaartepunt liggen binnen onze organisatie: op het legale vlak of het illegale werk en wat betekent dat voor de organisatiestructuur en de werkwijze van de RODE JEUGD.

Over de laatste vraagstelling hoeven we nu niet ver uit te weiden. Uit het voorgaande is duidelijk naar voren gekomen, dat de Rode Jeugd als strijdende voorhoede organisatie geen in hoofdzaak legale organisatie kan zijn. De nadruk hoort te liggen op de illegale activiteiten en op de vorming van kaders beroepsrevolutionairen, met in deze toestand als voornaamste opdracht: afbraak en chaotisering van het kapitalistische stelsel en de burgerlijke staat. Welke interne structuur de organisatie zal moeten krijgen en of wij volledig illegaal zullen moeten worden, kan hier niet uitgebreid aan de orde worden gesteld, alleen kan er wel vast op gewezen worden, dat als wij voor het illegale kiezen, dit niet te eng moet worden opgevat.

Een starre scheiding tussen legale en illegale activiteiten is niet mogelijk. Wel is het noodzakelijk dat de nadruk van onze activiteiten in het illegale vlak komen te liggen en dat onze legale activiteiten dienen als dekmantel of om de illegale handelingen op te vangen. Dus ter verduidelijking, het is zo dat kwalitatief de illegale handelingen het belangrijkste zijn, maar dat kwantitatief de legale handelingen of acties de meeste tijd in beslag nemen. Maar altijd en in alle gevallen zal het legale ondergeschikt zijn en in dienst moeten staan van de illegale handelingen. Verder is het duidelijk, dat het werken met zogenaamde massaorganisaties niet in deze strategie past. Ten eerste beantwoorden deze organisaties niet aan ons doel nl. de verstoren van de maatschappelijke orde en in de tweede plaats zijn zij te onbetrouwbaar en te algemeen om ze als aanvalswapens of als recruteringsreservoir te gebruiken. Wel te gebruiken zijn de actiegroepen en andere ad-hoc commissies, die vrij klein zijn en select te gebruiken zijn voor onze hit en run aanvallen op het systeem. Zij kunnen ten allen tijde ontbonden worden en opnieuw worden gevormd tegen telkens andere maatschappelijke misstanden. Het voordeel van deze groepen is algemeen de werkzaamheid en slagvaardigheid, maar vooral de ongrijpbaarheid. In deze zin zullen wij de hele organisatie moeten opzetten onder een flexibele en strijdvaardige centrale leiding die de politieke lijn continueert en de acties coördineert.

IV

RODE JEUGD 1966-1970 1970 1973

- Over de illegale organisatie.
- Enige opmerkingen over de legale organisatie.

Uit: "Voorwaarts",
November 1973.

RODE JEUGD- 1966/1970 - 1970/1973

Toen de RJ in 1966 werd opgericht, of beter door een samenloop van omstandigheden ontstond, hadden drie groepen vrijwel onmiddellijk belangstelling. Direkt nadat de RJ zijn eerste stappen had gezet in het linkse kamp, toen nog slechts vertegenwoordigd door SJ en PSJW en zijn eerste aktie voerde, namelijk pamfletten uitdelen, waarvoor enkele kameraden werden opgepakt, gingen drie groepen zich bemoeien met de RJ, te weten:

1. rebellerende jongeren, o.a. CS-jeugd, provo's, oud-SJers.
2. de politie en de justitie.
3. de pers.

Alle drie de groepen, en niet in de laatste plaats de pers, zijn bepalend geweest voor het image dat de Rode Jeugd nu heeft, zijn mythes, de geruchten en de waar- en onwaarheden die er gezegd en geschreven zijn en die tot op de dag van vandaag nog verspreid worden. De RJ heeft van het begin af aan het stempel opgedrukt gekregen van de jongens die er keihard tegenaan gaan.

In vier jaar tijd, tussen 1966 en 70, waarin veel gebeurde: bouwvakstaking, provo, maagdenhuisbezetting, vietnamdemonstraties, groeide de RJ uit tot een landelijke organisatie, met jonge kaders, die veelal afkomstig waren uit andere linkse organisaties, met praktische ervaring genoeg maar met een theoretie nivo, dat nog volop in ontwikkeling was. Een deel van deze kaders zou later de grondslag vormen voor een "harde kern" met veel praktische ervaring en een behoorlijk nivo op het theoretiese vlak.

In de periode 1966/70 steunden deze jongeren op een vrij groot potentieel van voornamelijk werkende jongeren, aangevuld met een klein deel scholieren, die bereid waren met de RJ mee te werken en die konfrontatie met de politie niet uit de weg gingen. Dit potentieel was vooral groot in Eindhoven, Amsterdam en IJmuiden.

Maar alleen prakties was er een basis van "samenwerking" met deze jongeren. Iedereen was gek op aktievoeren, maar jammer genoeg moest het grootste gedeelte niets hebben van theoretiese scholing. De RJ is in staat geweest door akties deze jongeren een bepaald nivo te geven, een inzicht in hun eigen situatie en een bepaalde politieke bewustwording, zeker ten aanzien van de derde wereld (Vietnam).

Het jaar 1970 was belangrijk voor de RJ en vond zijn uitdrukking in 1971. Na een periode van 4 jaar woelingen, waarin de RJ goed op dreef kwam en bleef, begon de beweging weg te ebben. Dat vond zijn beslag in '69 en '70. Daarmee spoelde ook het potentieel van de RJ langzamerhand weg. Over bleven de gemotiveerde leden, enkele kaders en de leidinggevende top. Was er in '66-'70 alleen geweld gebruikt op het nivo van stenen, rookbommen, knuppels en een enkele molotow-coctail; in '70 begon de discussie over serieuzer geweld, de ontwikkeling van de stads-guerilla, waarvan in die tijd weinig bekend was. De discussie volgde na het wegebben van het potentieel en het bezinnen op de eigen situatie. De RJ begon een serieuzere aanpak. Ze had zich jaren op spontanistische groepen gericht met de voor- maar ook de nadelen daarvan. En daarvan begon zij zich nu los te maken. Er werd een behoefte gevoeld aan een degelijke organisatie en een goede politieke motivatie.

De RJ had zich altijd voorgesteld als een marxisties-leninistische organisatie. Dit ondanks het feit dat ze zich "verwijderden van de klassieke manier van werken" van de andere ML-organisaties die de RJ ook al gauw het predikaat "anarchistisch" gaven. Maar de RJ heeft zich altijd gebaseerd op het marxisme-leninisme, maar door verschillende oorzaken is er een verschil ontstaan tussen de RJ en andere ML-groepen.

Een verschil dat tot uitdrukking komt in daden en geschriften, in werkwijze en uitleg. Oorzaken zijn o.a. de volgende:

1. De afdelingen van de RJ zijn altijd zeer autonoom geweest. Zonder druk vanuit de top alleen ideologies, voerde men akties vooral op plaatselijk nivo, men drukte een eigen krant, men schoolde zelf en men verwerkte de opgedane ervaring. Dit had het voordeel dat de mensen in de verschillende afdelingen veel ervaringen opdeden en met nieuwe ideeën kwamen. Iedereen werd min of meer gedwongen te schrijven (in het plaatselijk krantje), te lezen en actief te zijn. De ervaringen aan de basis werden doorgespeeld naar de top, die dit verwerkte en weer terugspeelde, zodat er een voortdurende uitwisseling was van informatie, ervaring en politieke inzichten.

2. Een ander voorbeeld: Amsterdam was een afdeling die voortkwam uit een klassieke ML-beweging en uit een stad met een lange traditie wat betreft sociale strijd. Eindhoven, Den Haag en de rest kwamen voort uit de linkse beweging en uit steden zonder die tradities. Jarenlang is er een wisselwerking geweest tussen Amsterdam en de andere afdelingen, wat betreft uitleg, praktijk, ervaring en van daaruit de interpretatie van het marxisme en leninisme. Deze wisselwerking, soms gepaard gaande met heftige discussies, is van groot belang geweest voor de RJ in positieve zin.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat toen de discussie in de RJ op gang kwam over stads-guerilla en onze opstelling tegenover "massawerk" en dergelijke abstrakte begrippen, een klein aantal leden uit Amsterdam zich hiertegen hevig verzetten. Alle afdelingen stelden zich op het standpunt, dat het gewapend verzet centraal moest staan in de klassenstrijd, in de organisatorische opbouw, in het buurtwerk en in het werk in de fabrieken, in het massawerk dus. Niet het massawerk stond primair, maar het gewapend verzet. Alles moest ondergeschikt worden aan de opbouw en de uitbouw van de stads-

guerilla. Nu de aanpak serieuzer werd en de RJ omgebouwd werd van "protest naar verzet" bleek het nadeel van het spontanisme, meer mensen vloeiden weg. De discussie spitste zich toe op het geweldsaspekt, nu wel geweld of nu geen geweld. Deze korte hevige ontwikkeling vond zijn beslag in 1971, toen een kleine groep opportunisten in Amsterdam de RJ verliet.

Na de verwijdering van de mensen die vonden dat het massawerk centraal moest staan, kon de RJ, die intern een hechte eenheid vormde, zich gaan buigen over de volgende lijn. De rol van het geweld, de diverse vormen van geweld, de te volgen tactiek, de "omsingelingstheorie" werden besproken, bediskusieerd en op papier gezet. De geschriften van Marx, Engels, Lenin, en Stalin en Mao Tse Tung werden grondig doorgenomen met het zwaartepunt op de geschriften die over het geweld handelden. Na de periode van besprekingen en discussie, werden in 1971 op bescheiden wijze de eerste stappen gezet in de richting van illegaal werk. Dit wordt in 1972 uitgebouwd en diverse kontakten worden gelegd en er worden ervaringen opgedaan, op dit voor alle groepen nieuwe terrein. Dit bracht een zeker gevaar mee, omdat er op dit gebied nog niet veel te toetsen was. Het is duidelijk, dat wij allemaal nog veel moeten leren en er mag geen overhangen ontstaan naar nonchalance, waardoor blunders kunnen worden gemaakt, die kameraden en de organisatie in gevaar kunnen brengen.

OVER DE ILLEGALE ORGANISATIE.

Veel kameraden uit ml-organisaties en linkse progressieve mensen, vinden op dit moment, illegaliteit op zijn zachts gezegd ronduit belachelijk. Het is idioot om in een maatschappij als de onze, met al zijn "vrijheden" zoiets als wat illegaals te beginnen. Ze vergeten daarbij de historietische lessen, waaruit blijkt dat de linkse

beweging zware verliezen heeft geleden en jaren achterop is geraakt, door zich te veel in te laten met te vertrouwen op die burgerlijke vrijheden. De zeer recente les van Chili slaan ze ook over. Ze gaan er aan voorbij dat de legaliteit de ideologie is van het parlementarisme. Ze wordt tot een fetisch, wanneer diegenen die er mee pochen, ontkennen, dat telefoons afgeluisterd worden, aanbrengrers legaal worden betaald, dat buurlui legaal worden uitgehoord, dat men legaal wordt geschaduwd.

De organisatie van politieke arbeid moet, als ze niet permanent wil zijn blootgesteld aan de greep van de politieke politie tegelijk illegaal en legaal zijn. Mensen die ervan uitgaan, dat illegaliteit iets is, dat thuishoort in Latijns-Amerika, of in ieder geval ver weg, maken een grote blunder. Naam en toenaam worden over de telefoon gezegd. In brieven en kranten en stencils, die worden toegestuurd worden hele verhandelingen geschreven over personen en organisaties. Het grootste gevaar is echter, omdat men niet inziet dat dit de inlichtingendiensten in de kaart speelt.

Die hebben nu in feite niets anders te doen, dan het in kaart brengen tot het moment, waarop ze met deze gegevens in de gelegenheid zijn om toe te slaan.

Het is geen vreemde opstelling. In de vele jaren van sociale strijd is er vrijwel nooit een goed draaiende illegale organisatie of partij geweest. Altijd zijn de spanningen en de daaruit voortvloeiende sociale strijd op een legale manier gevoerd. De "burgerlijke vrijheden" vormden een soort bufferzone, waarin men de gelegenheid kreeg tot op een bepaalde hoogte propaganda te maken en agitatie te bedrijven. Deze "hoogte", uiteraard bepaald door wetten, die door de rijke bezittende klasse in elkaar zijn gezet, is men niet of nauwelijks overschreden. Het is nooit gekomen tot het bestrij-

den van het structurele geweld met geweld. Het structurele geweld in zijn vele vormen, diskrimineren en onderdrukken van minderheidsgroepen, het ontslaan van arbeiders, het in stand houden van woningnood en werkeloosheid enz. Daarom is het geenszins verwonderlijk, dat onder de huidige omstandigheden de illegaliteit met het gebruik van geweld belachelijk wordt genoemd, of in ieder geval wordt afgewezen.

De MIR in Chili werd ook belachelijk gemaakt, het waren avonturiers, provokateurs en CIA-agenten (een bekende term overigens). Waarom? Omdat zij de enigen waren, die onder de parlementaire vrijheden konsekwent een illegale organisatie opbouwden onder de "marxistische" president Allende. En nu blijken ze de enige organisatie te zijn, die zonder noemenswaardige kleerscheuren uit de bloedige coup te voorschijn zijn gekomen. De socialistische partij en de kommunistische partij, die de MIR uitmaakten voor alles wat mooi en lelijk was, zijn zeer zwaar getroffen en zijn jarenlang teruggeslagen, zijn jaren achterop, jarenlange arbeid is vernietigd.

De Tupamaros-MLN geven hetzelfde beeld, ook zij werkten onder de burgerlijke vrijheden aan de opbouw van de illegale organisatie. Ook zij zijn de enige linkse organisatie, die onder de druk van de fascitoïde olicharchie kunnen standhouden, ja sterker nog, kunnen groeien en een alternatief vormen, een tweede macht.

Alle grote bewegingen, die de staat, de kerk, de maatschappij veranderd hebben, hebben perioden doorlopen, waarin ze als staatsgevaarlijk werden beschouwd en waarin hun propaganda werd verboden, en waarin ze nog uitsluitend illegaal konden werken. Dat waren perioden, die te voorzien waren, maar die wisselden met het wisselen van het bestuur of de

regering of naar aanleiding van bepaalde gebeurtenissen in het buitenland. Van de ene op de andere dag kon men verboden worden.

Het is grote onzin en zeer naïef, te denken dat hier zoiets wel niet zal gebeuren. In Duitsland wordt op het ogenblik grote druk uitgeoefend op alles wat links is, een paar honderd mensen zitten gevangen, sommige al meer dan drie jaar en de politie heeft een vrijbrief voor invallen en razzia's. Kameraden in de gevangenissen worden mishandeld en boeken worden verboden. In België worden linkse scholieren zonder meer van school gehaald door de rijks-wacht, linkse leraren worden ontslagen. Demonstraties worden zonder meer hardhandig uit elkaar geslagen, kranten en boeken verboden, stakende arbeiders bedreigd, mishandeld en ontslagen. In Frankrijk zijn al een aantal linkse organisaties verboden, en ook hier een vrijbrief voor de politie, de CRS. Iedereen kan zonder meer opgepakt worden en op het bureau mishandeld. Stakende arbeiders worden in elkaar geslagen en buitenlandse mogendheden worden "vriendendiensten bewezen" (de moord op de marrokaanse oppositieleider Ben Barka en de moord op twee palestijnse leiders in Parijs)

In Italië gaan politie en fascistiese benden hand in hand. Hier hetzelfde beeld van verbod van organisaties, kranten en boeken en verder razzia's, invallen in linkse kantoren en boekwinkels enz. Er wordt gretig gebruik gemaakt van fascistiese benden om te infiltreren, te spioneren en d.m.v. provokaties, geweld uit te lokken.

Is Nederland hiervan gevrijwaard? Geenszins, de laatste jaren zien we hier eenzelfde tendens. Regelmatige overvallen op woonwagengewoners, verkeerscontroles waar alles onderzocht wordt, het mishandelen van gastarbeiders, en rijksgenoten is aan de orde van de dag. Om

Om nog maar niet te spreken van de "terroristenbrigade" die er speciaal op gericht is om mensen te likwideren. Waarvoor anders worden deze mensen getraind in scherp schieten, karate e.d.

Het is duidelijk dat in West-Europa, met inbegrip van Nederland, de democratische rechten stap voor stap worden geschonden, verkracht en vernietigd. Mensen die hiertegen protesteren worden door politie en justitie belachelijk gemaakt, mensen die er wat tegen doen, ondergaan dezelfde behandeling als de woonwagengewoners en gastarbeiders. Door middel van de rechtse pers wordt de publieke opinie rijp gemaakt voor dit geweld. De mensen moeten vertrouwd raken met het beeld van grootscheepse invallen en razzia's, het met groot materieel (pantserwagens e.d.) intimideren en bedreigen van woonwagengewoners, het mishandelen en over de grens zetten van gastarbeiders.

Het is dan ook onzin, om als men deze feiten onderkent, de organisatie in het volle licht van de schijnwerpers te laten bestaan. Het is niet zo dat als men verboden zou worden, of als men door enorme druk niet meer legaal kan werken, dat men dan een, twee, drie in de illegaliteit stapt. Zoiets kost jaren voorbereiding.

ENIGE OPMERKINGEN OVER DE LEGALE ORGANISATIE.

Ideologies onderscheidt de RJ zich van de andere ML-organisaties; in de eerste plaats in de toepassing van de gewapende strijd, althans bepaalde vormen van gewapende strijd op dit moment in de gegeven situatie niet illusoir. Dat wil nog niet zeggen, dat wij de illusie zouden koesteren, bezig te zijn met de gewapende strijd. Wel dienen we bezig te zijn met het organiseren van gewapende verzetsgroepen, als eerste poging tot ontwikkeling van de gewapende strijd in Nederland.

Dit betekent dat we voorrang moeten verlenen aan de praktijk. Want gewapend verzet kan alleen georganiseerd worden in de praktijk.

Als Mao Tse Tung zegt, dat gewapende strijd de hoogste vorm is van marxisme-leninistische organisatievorming. Daarom zal alleen gewapende strijd en partijopbouw op basis van deze strijd perspectieven voor de massastrijd kunnen bieden. Onze politieke organisatie zal dan ook optimaal in dienst moeten staan van de opbouw van de gewapende strijd.

Deze politieke organisatie kan en moet op dit moment alle vormen van legaliteit, die geboden worden door de parlementaire democratie uitsluiten, en zo lang mogelijk trachten te behouden. Dit ter versterking van de opbouw van de illegale organisatievormen. Haar taak is dan ook, de gewapende propaganda in legale vormen te begeleiden. De legale organisatie moet de mond zijn van de guerilla, zoals de illegale organisatie(s) de handen zullen zijn.

Tot op dit moment kunnen we zeggen, dat er legaal niet al te veel gericht werk is verricht ter ondersteuning van de gewapende strijd. We kunnen helaas op dit moment vanuit de Rode Jeugd geen legale politieke organisatie bouwen, die een wezenlijk onderdeel is van de opbouw van de gewapende strijd in Nederland. Het organisatorische model dat ons ten dienste zou staan is verre van voldoende. Rode Jeugd is organisatorisch niet berekend op een langdurige strijd in de metropolen, is niet aangepast aan de realiteit van de te voeren gewapende anti-imperialistische strijd en klassenstrijd. Het is dan ook onvermijdelijk, dat we onze organisatie moeten omvormen. Dit betekent opheffing van de Rode Jeugd. Het beeld van de Rode Jeugd dat gevormd is door een aantal jaren praktijk, sluit niet meer aan bij het nivo, waarop we moeten gaan werken. Het kan zelfs zijn, dat dit

beeld belemmerend werkt op een verdere opbouw van een verzetsorganisatie in Nederland. Uit het histories overzicht van Rode Jeugd blijkt, dat we begonnen waren als een organisatie van voornamelijk werkende jongeren. De organisatie werd gekenmerkt door een protestnivo met een spontanistisch karakter. Met deze achterban en dit karakter vormden we ons om naar een zogenaamde verzetsorganisatie. Nog steeds op een zogenaamde massabasis. Prakties betekende dit niet werkzaam. Er vond toen een omslag plaats van kwantiteit naar kwaliteit. De organisatie was geen organisatie van de massa meer, maar een organisatie voor de massa. Aan de leden werden hogere eisen gesteld. Ze dienden zich zoveel mogelijk om te scholen tot beroepsrevolutionairen. Dit diende te geschieden in de konkrete strijd tegen de vertegenwoordigers van de burgerlijke staat en de onderdrukkingsmacht. Deze kern moest in staat zijn tot het voeren van gewapende verzetsacties. Daarom mocht er in de organisatie geen plaats meer zijn voor spontanisme, gebaseerd op een onbehagen met de maatschappelijke situatie, moest deze vorm plaats maken voor de bereidheid tot het voeren van klassenstrijd op basis van een gemotiveerd politiek bewustzijn. In de Voorwaartsen 4 en 5 vinden we de kwalitatieve omslag theoretisch terug, doch hebben deze prakties nog steeds nog steeds niet organisatorisch gerealiseerd. De legale organisatie zal nu niet meer haar leden moeten rekruteren uit de laagst geschoolden werkende jongeren of uit scholieren. Dit is onmogelijk vanwege het spontanistische karakter van deze groepen. Vandaar dat we ons ledenbestand moeten rekruteren uit mensen, die de gewapende strijd tegen het imperialisme onderschrijven, ook als die in de metropolen wordt gevoerd. In de praktijk betekent dit, dat we onze legale propaganda vooral af moeten stemmen op die mensen en groepen, die al bepaalde politieke ervaringen hebben opgedaan

en in een stroomversnelling zijn geraakt. Dit zijn mensen, die op basis van hun eigen situatie en/of op basis van solidariteit met de derde wereld in actie zijn gekomen en bereid zijn tot strijd voor socialisme. Zij willen strijden. Deze mensen zijn vooral te vinden in geradikaliseerde actiegroepen en in intellektuele en half intellektuele kringen. Juist om deze kringen effectief te kunnen benaderen moeten we onze organisatie omvormen. Want in het verleden stuitten onze kaders in het benaderen van deze kringen dikwijls op een aantal bezwaren, als een te laag theoretisch nivo, het feit dat we een jeugdbeweging zouden zijn, het geweldsbeeld dat dikwijls ongunstig overkwam, omdat het vaak uit spontaniteit gerezen was, etc. Daarom dienen de richtlijnen uit Voorwaarts 4 en 5 in de komende tijd nader gekoncretiseerd te worden. Om dit te realiseren dienen onze kaders zichzelf en elkaar op een hoger theoretisch nivo te brengen, zodat er een einde wordt gemaakt aan de stagnatie op theorievorming en een begin wordt gemaakt aan de opheffing van de stagnatie in de organisatievorming. Deze verhoging van het ideologisch nivo brengt met zich mee, dat we nieuwe mensen aan kunnen trekken, die nuttig zijn voor de ontwikkeling van de gewapende strijd.

Om echter in intellektuele en semi-intellektuele kringen door te dringen en ingang te vinden, zullen we binnen deze kringen een discussie op gang moeten brengen, c.q. de al aanwezige discussie proberen te kanaliseren. Deze discussie moet appelleren aan het nivo, waarop in deze kringen doorgaans discussies worden gevoerd. In deze discussie moet vooral de rol van het geweld centraal staan. Voor we deze discussie lanceren dienen we er wel bij stil te staan, wat het kan betekenen, wanneer onze organisatie een aantal intellektuelen te verwerken krijgt, terwijl onze kaders nog niet voldoende in staat

zijn deze toeloop onder controle te houden. Wij kunnen geen nieuwe vrijblijvendheid in onze kringen dulden en evenmin intellektualistische afwijkingen, die altijd nadelig zijn voor de ontwikkeling van de gewapende strijd. Hiervan mogen wij onder geen enkel beding afwijken. Als legale organisatie hebben we mensen nodig, die geschikt zullen zijn voor iedere vorm van strijd in dienst en ter ondersteuning van de illegale strijd. Daarom dienen aan toetreding tot de organisatie ideologische eisen gesteld te worden, die moeten waarborgen een ontwikkeling van een direkte, op de praktijk gerichte werkwijze, die voortkomt uit de ideologische stellingname, die op den duur moet leiden tot een volledige identifikatie en participatie met de gewapende strijd. Op deze basis dienen we nu een aanvang te maken met de opbouw van een kaderorganisatie.

V

Revolutionair Volksverzet Nederland

Uit: Rode Jeugd, Stadsguerilla-cahier
no. 1 Augustus 1972.

INLEIDING.

Wanneer we het beeld van marxisties-leninistische krachten in Nederland bekijken, dan vallen ons enkele duidelijke kenmerken op.

Het marxisme-leninisme wordt vlijtig beleden, echter voornamelijk met de mond en op papier. Hoewel het dialekties materialisme leert, dat we verschijnselen niet uit een groter verband moeten losweken en ons er blind op moeten gaan staren, maken vele kameraden toch weer de metafysische fout zich te laten leiden door enkele flarden uit de ml.theorie.

Redenen hiervoor kunnen zijn: gemakzucht, rationalisatie van de eigen politieke inkonsequente emoties, goedpraten van de eigen politieke praktijk of het ontbreken daarvan, enz.

Voor de revolutionaire praktijk betekend deze houding een ernstige stagnatie, zo niet een aantal stappen terug. De onderlinge verdeeldheid in ml.kringen heeft bijvoorbeeld geleid tot grote intollerantie, gebrek aan solidariteit in de eigen gelederen en zelfs al tot een enkel geval van regelrecht verraad.

Deze verdeeldheid kunnen we niet zien als een voorbeeld van dialektiese tegenstellingen. Zij is juist een afspiegeling van het willekeurig graaien in de linkse theorie en het op gemakzuchtige wijze toepassen van de daaruit voortvloeiende stukjes praktijk.

In plaats van gesloten front te maken tegen de heersende klasse lijken veel kameraden de contradicties tussen de eigen groeperingen opzettelijk in te bouwen. Zij maken zichzelf op deze wijze onmachtig en ontkrachten de strekking van hun eigen strijd lustige pamfletten en krantjes.

De economiese en militaire machthebbers kunnen glimlachend toekijken hoe marxisten-leninisten de revolutionaire zaak ernstig schade berokkenen.

Wie is bang voor de schichtige pamflettenplaker, de ijverige muurkladderaar, de kolporteur

die met jehova-achtige verbeterheid de ondergang van het systeem predikt? Weinigen en zeker niet onze gemeenschappelijke vijand.

Er zijn echter wel uitzonderingen op de bovengeschetste situatie. Dit zijn de incidentele successen die geboekt zijn op het punt van het massawerk zoals de havenstaking, buurtverzet, studentenbeweging, enz. Maar juist op dit punt zitten we met een situatie waarin veel kameraden niet willen toegeven of niet kunnen inzien dat de omvang noch de organisatiestructuur van de bestaande ml.groeperingen zich lenen voor de zware en belangrijke taken die het massawerk hen oplegt.

Op dit ogenblik zijn waarschijnlijk slechts twee organisaties in staat tot massawerk: de CPN en de Industriebond NVV.

Van geen van deze twee is, voor zover wij kunnen zien, een juiste interpretatie van de massalijn te verwachten. De CPN wringt zich in allerlei pragmatiese bochten uit elektorale paniekoverwegingen en stopt bijna alle beschikbare energie in parlement en partijkrant.

De eveneens revisionistische Industriebond NVV heeft zelfs nog nooit gepretendeerd dat zij naar een machtsverschuiving in revolutionaire zin zou streven.

Wij kunnen alleen maar hopen dat beide organisaties in de toekomst daadwerkelijk aan de klassenstrijd (en aan alle aspecten daarvan) zullen deelnemen.

De methodiek van de nederlandse ml.beweging heeft zich nauwelijks onderscheiden van die van de revisionisten. De resultaten van de afgelopen 10 jaren zijn dan ook nihil. Kommunisme impliceert het grijpen van de staatsmacht en wie ernstig streeft naar de vestiging van de socialistiese staat kan en mag de kern van het leninisme niet over het hoofd zien: de gewapende strijd. Juist op dit punt en t.a.v. de voorbereiding op gewapend verzet, hebben talloze kameraden als marxisten-leninisten gefaald.

ENKELE VOORBEELDEN.

Medio februari 1972 kwam een aantal kameraden uit de nederlandse ml.beweging bij elkaar om de hierboven globaal geschetste situatie te bespreken. De aanwezigen waren gedesillusioneerd tav. de tot dan toe gevolgde methodiek, maar niet wanhopig. De bijeenkomst werd gekenmerkt door een sfeer van solidariteit en vastberadenheid. Alle aanwezigen waren het er over eens dat de revolutionaire strijd nooit alleen in legale of semi-legale vormen gevoerd kan worden. Semi-legale aktie (kalken, kolporteren, enz) en bedrijvenwerk zijn alleen maar enkele voorbeelden van revolutionaire aktie. Losgerukt uit de totale klassenstrijd en gepropageerd als alleenzaligmakende middelen, blijken het strijdvormen die tot stagnatie leiden en als zodanig onverenigbaar zijn met de revolutionaire ideologie. De kameraden die in februari '72 het Revolutionair Volksverzet Nederland oprichtten, trokken de juiste konklusies uit de historische lessen. Zij besloten tot de opbouw van een organisatie die in staat is tot het voeren van illegale akties en bereiden zich voor op het gewapend verzet.

Het anarchisties avontuur werd eenstemmig veroordeeld, het onvermogen om effectief massawerk te verrichten werd onderkend en de pretentie dat de gewapende strijd de enige vorm van revolutionaire strijd zou zijn werd verworpen.

UITGANGSPUNTEN EN DOELSTELLINGEN.

Aard en opzet van dit artikel laten een uitvoerige ideologiese beschouwing niet toe. Het theoretiese platvormwordt gevormd door de werken van Marx, Engels, Lenin en Stalin, het marxisme-leninisme dus, verrijkt door het denken van Mao Tse-tung en de ervaringen van de chinese revolutie.

Het RVN vecht echter niet in het Engeland van 1860, het Rusland van 1910, of het China van

1940. De slagvelden liggen in het Europa van de jaren '70. Dit heeft nogal wat implicaties. Onze strijd is natuurlijk in de eerste plaats anti-imperialisties en anti-kapitalisties. Een dergelijke strijd, die reeds honderden miljoenen mensen heeft bevrijd, woedt in volle hevigheid in talloze landen van de derde wereld.

Daadwerkelijke ondersteuning van deze strijd tegen onderdrukking, uitbuiting, beroving en afslachting van hele volkeren kan men nouwelijks geven door in de bedoelde landen aan de gevechten zelf deel te nemen. Kameraad Ho Tsji-minh heeft erop gewezen, dat de beste diensten die men het Vietnamese volk kan bewijzen, de strijd voor het socialisme in het eigen onderdrukte land is. Wij verkeren in West-Europa in een po-waarin wij de kapitalistische krachten in het hart treffen kunnen: de uitvalsbasis van het internationaal georganiseerde imperialisme. Ons doel is ondermeer ontregeling en chaotisering van het reeds in zichzelf verdeelde kapitalisme ter ondersteuning en verlichting van de strijd in de derde wereld; dit in samenwerking met andere vastberaden vooruitstrevende organisaties in West-Europa.

Theorie en recente praktijk leren ons dat het tot stand brengen van de socialistiese revolutie in hooggeïndustrialiseerde landen vooralsnog geen doel op korte termijn kan zijn. Niettemin blijft het perspectief van onze strijd socialisties, d.w.z. na zeer waarschijnlijk harde en moeizame gevechten, mogelijkerwijs via een fase van openlijk fascisme, het gewapenderhand grijpen van de staatsmacht, onteigening en socialisatie van de produktiemiddelen, voortgezette klassenstrijd, enz.

Over het gewapende verzet en de gewapende anti-imperialistiese strijd in de geïndustrialiseerde landen is weinig theorievorming, met name over de strijd in de steden. Theorie d.w.z. opgeschreven praktijk, kan en moet verkregen worden door intensieve bestudering van de be-

staande theorie en door het grijpen naar de wapens teneinde actief aan de strijd te kunnen deelnemen. Relevant zijn dus voor ons de historische lessen van Lenin, Mao, enz, maar tevens de ervaringen in de klassenstrijd in het huidige Europa. Wij kunnen leren van de fouten en successen in de Franse opstand in mei 1968, de strijd van de IRA in Noord-Ierland, de strategie van de Rote Arme Fraktion in de Bondsrepubliek enz. Takties kunnen we leren van de Tupamaros en andere vormen van stadsguerilla zoals die bv. gevoerd werd door de Black Panthers in de VS.

Het bovenstaande mag een ideologiese warboel lijken, maar men moet bedenken dat voor de strijd binnen de kapitalistische landen nog geen universele, korrekte theorie voorhanden is die ons zo snel mogelijk naar de eindoverwinning kan voeren. Wij moeten daarom niet alleen de vormen van gewapend verzet in de wereld met sympathie volgen, maar deze vormen nauwgezet bestuderen en, indien mogelijk, zelf toepassen.

STRUKTUUR EN AKTIVITEITEN.

Uit taktiese overwegingen kan hier niet diep ingegaan worden op de organisatiestructuur en de strategieën van het RVN. Onze vijand, de heersende kapitalistenklike, zal zich in toenemende mate bedienen van haar gewapende knechten, te wete, ons parasitaire leger en de politieke politie. Het zijn deze terroristiese machten die wij in onze strijd tegenover ons vinden, eerder dan de impotente kletskolleges op het Binnenhof, en deze situatie is in hoge mate bepalend voor onze methodiek.

Tot onze belangrijkste activiteiten behoort dan ook het omgaan met diverse soorten wapens, vaardigheid in het fabriceren van explosieven en ontstekers, alsmede het verwerven van gedeege politieke kennis en inzicht.

Wat betreft de opbouw is de celstructuur gekozen. Een cel bestaat uit drie tot zes kameraden,

waarvan er een gekozen wordt om de cel (of kommandogroep) te vertegenwoordigen in het Hoofdkwartier. Aan dit orgaan is hij verantwoording schuldig, alsmede aan de andere kameraden in de cel. Hij is tevens belast met de politieke schooling van de cel. Geen lid van een cel, behalve hij die naar het Hoofdkwartier wordt afgevaardigd, kent leden of namen van leden uit andere cellen. Bij arrestatie van een kameraad of zelfs van een hele cel is de politie niet instaat om andere leden van de organisatie op te sporen, zelfs al zouden de meest beestachtige verhoormethoden worden gebruikt.

Als aanvalsobject van een kommandogroep kan ieder individu, elk bedrijf, elke instantie dienen, die de handen vuil maakt aan imperialistische of kapitalistische praktijken. De onderdrukingsstructuur wijst zelf de toekomstige slachtoffers aan van het Revolutionair Volksverzet Nederland.

Dood aan het imperialisme.

Leve de gewapende strijd tegen het economiese en politieke banditisme in West-Europa.
